

Han er trofast og rettferdig, så han forlater
C.O.ROSENIUS - "Vejledning til Fred"

TROENS VANSKELIGE KUNST

«Ikke at jeg allerede har grepet det.» Fil. 3, 12.

På sine gamle dager sa Luther en gang: «Med megen øvelse er jeg nå så vidt kommet dit at jeg Gud skje lov kan si at Gud er himmelens og jordens skaper.» Underlige ord! Er den gamle kjempe så ussel i sin tro? Det er jo noe som småbarn tror!

Men hva skal en så si når selveste Paulus, den største trospredikant verden har sett, omsider bckjenner om seg selv at han ennå ikke kunne kunsten: Jeg strekker meg etter det - jeg jager etter den nåde å kunne gripe Kristus.

David forklarer oss imidlertid hemmeligheten : *«Jeg sa i min trygghet, jeg skal ikke rokkes evinnelig. - - Du skjulte ditt åsyn, da ble jeg forferclet»* (Salme 30, 7-8).

Paulus og Luther taler altså ikke om forstandstroen som kommer av seg selv i medgangsdager. Men de taler om den tro som er en stor virkelighet i sjelen og som blir en kraft i prøvelsen, en mektig kjempende kraft. En kan nok tro når en har det godt. Men når Luther her taler om sin tro på Skaperen, så mener han noe annet: en tro som setter ham i stand til å gå mot en hel verden av fiender uten å ha noen på sin side, den tro som fikk ham til å gå inn i rikssalen i Worrns - mot alle de geistlige og verdslige fyrster som djevelen og paven brukte mot ham.

Da ingen ytre støtte hjalp ham, da gjaldt det for alvor å tro at Gud er himmelens og jordens skaper og har makt over alle ting, så ikke et hår faller fra vårt hode uten at han vil det. Det er om en slik tro Luther taler.

Det er på samme måte med troen på Kristus og hans nåde. Når alt er stille og vel, når hjertet er åndelig og henter kraft fra Ordet og bønner, når det lykkes for en med livet, da er det lett å tro. Men når alt ser mørkt og fortvilet ut, når hjertet er ugudelig, når synd og nød styrter over oss som en veldig elv og Gud står for oss som en hellig og vred dommer, da gjelder det å tro rett, Da får en erfare om en har feste i noe annet enn det en ser og kjenner.

De som ser på kristendommen som en slags filosofi, er snart ferdige med å studere den. Men de som må ha troen som en kraft mot de bekymringer som griper hjertet, de blir aldri utlært. Vi har nevnt Luther. En annen som er kjent for sin gudetrot, Christian Scriver, begynner en preken med de samme ord av Luther, og røper dermed at heller ikke han var kommet lenger.

Men hvordan går det til at enkelte har så lett for å tro, men trosheltenes tro er så skrøpelig? Vi taler ikke her om verden, men om de mange fromme som synes å tro så meget de vil, og taler om troen som om den sto i deres egen makt. Hva vitner dette om?

Hvis det bare varer en kort tid, kan nok dette også inntreffe hos levende kristne. Men er hele ditt kristenliv preget av dette, da er ikke din tro rett. For dersom du levde under Åndens tukt, skulle han angripe ditt hjertes fordervelse på en slik måte at du ikke kunne være en benådet synder. Du har en tro og en kristendom som djevelen ikke vil anfekke og forstyrre. Det er dette Luther tenker på når han i samme sammenheng tilføyer: «Dette har alltid enhver hatt så lett for å forstå og tro, unntagen jeg og noen andre fattige syndere, slik som Moses, David, Esaias og flere andre som neppe har begynt å tro. Jeg gamle disippel og nesten utlevde doktor må forundre meg over folket i vår tid som, bare de har bladd i en bok, vet alt hva Den Hellige Ånd vet.»

Han advarer mot den samme innbilningen også andre steder, særlig når det gjelder troen på syndenes forlatelse og Guds vennskap: «Det å tro er den vanskeligste kunst på jorden, men likevel synes ingenting å være lettere utlært. For så snart en har hørt eller lest noe om den, så anser en seg straks utlært og vil nå høre noe nytt og bedre. - - Det er nettopp på den onde dag - i mørke og

stormfulle tider - at vi treriger troen og evangeliets ord. Og troen er nettopp en fast tillit til den allmektiges ord, når det ser mest fortvilet ut.»

En fortjener å dømmes og fortvile på grunn av synden. Eller hjertet er tørt, en føler ingenting og synes en er helt død. Da er det stort å kunne tro Guds nåde og vennskap, alene på grunn av den forløsning som gjelder evig, og på grunn av det ord han har sagt. Når hjertet er urolig over min synd, død og utroskap, da er det stort å få tro ordet :«Jeg, jeg er den som utsletter dine overtredelser for min skyld.» Det er troens vanskeligste kunst. Lykkelig er den som i slike tider kan si med Luther at en nesten tror.

Og det er i slike tider at de herlige ord vi nå skal stanse ved, vil være oss til nytte og velsignelse.

EN RETT SYNDSBEKJENNELSE

«Dersom vi bekjenner våre synder, er han trofast og rettferdig, så han forlater syndene og renser oss fra all urettferdighet» (1. Joh. 1, 9).

Johannes sier her: Dersom vi bekjenner våre synder. Vi ser lett av sammenhengen hva han mener med å bekjenne vår synd. Han har talt om dem som vandrer i mørket, de som sier at de ikke har no en synd og på den måten bedrar seg selv. Da stiller han dette motstykke : Men dersom vi bekjenner våre synder -.

Han mener altså ikke her en utvortes syndsbekjennelse. Her er spørsmålet om en stakkars, bekymret synder. Men det er forskjell på bekymring: Det er de som bekjenner synden med en viss bekymring, men likevel vandrer i synden. Det ser vi på kong Saul. Han sier jo til Gud at han har overtrådt Herrens befaling og bud, men han søkte aldri en hel forlikelse med Gud.

På samme måte er det med kong Faraos når han sier: *«Jeg har syndet mot eders Gud og mot eder»* (2. Mos. 10, 16). Men bekjennelsen kom bare av at han var blitt forskrekket over sykdommen. Kain bekjente også at hans synd var større enn at den kunne forlates, men han gikk bort fra Herrens åsyn og søkte ikke hans nåde. Og Judas utbrøt jo i bitter smerte: *«Jeg har syndet og forrådt uskyldig blod.»*

Av dette ser vi at til en rett syndsbekjennelse hører en hel omvendelse ved Guds Ånds arbeid i hjertet. Synden blir en forbrytelse mot Gud, den bedrøver oss slik at vi må utøse vårt hjerte for Gud, bekjenne vår synd og be om nåde.

Mangen syndens trell bekjenner sin synd med bitter smerte, men det er bare av redsel for synclens følger. Det er ikke synden selv, som en forbrytelse mot Gud, som bedrøver ham. Han har heller ikke noen trang etter å komme i samfunn med Gud. Det er bare en forbigående følelse av smerte over synden han føler. Derfor blir han også fremdeles syndens trell.

Skal en kunne bekjenne synden rett, må Guds røst ha truffet og vekket opp samvittigheten og kastet sjelen under Guds rettferdige dom. Men synderen må også ha håp om at Gud forbarrner seg, og derfor søker han nåde. Den som ikke kjenner til nåden, men bare til synd og straff, kommer ikke til Gud. Skal en bekjenne, må en ha en gnist av tro.

Så lenge Adam og Eva bare kjente synden og dommen, flyktet de fra Gud. Slik var det også en tid med David. Han holdt seg på avstand fra Gud og ville ikke bekjenne synden. Men til slutt sier han: *«Jeg vil bekjenne mine misgjerninger for Herren. Og du tok bort min syndeskyld»* (Salme 32) .

Den som vil se hvordan en rett syndsbekjennelse er, kan lese Salme 51. Vi stanser bare ved et par ting der:

På tross av at David har gjort stor synd mot Urias og voldt stor forargelse blant mennesker, er det liksom han går forbi dette med menneskene og bryter ut: *«Mot deg alene har jeg syndet, og hva ondt er i dine øyne, har jeg gjort.»*

For det annet er det ikke bare de grove utslag av synden som bedrøver ham, men han ser med smerte på selve den onde natur og sier: *«Se, jeg er født i misgjerning, og min mor har unnfanget meg i synd.»* Det å kjenne den onde natur og fordervelsen i sitt vesen er det aller viktigste.

Hvis en bare ser på noen av syndens utslag, men overser synden i hjertet, blir en aldri fortaapt og blir derfor heller aldri frigjort og salig i Kristus, Derfor er dette det viktigste i all syndserkjennelse at en kjenner hjertets fordervelse: den forferdelige forakt for Gud, sikkerhet, vantro, hardhet, hykleri og all ondskap. Da vil vår erkjennelse svare til Guds egen beskrivelse av hjertet som ondt og det mest bedragelige av alt.

Når en opplever dette, synes en ikke at Ordets dom er for hard, tvert imot finner en ikke noen ord som sier hvor ille det i virkeligheten er.

Ja, men jeg kjenner ikke synden, for jeg er så hard og lettsindig, sier du. Ja, men nettopp det å være så sikker, hard og lettsindig er en stor ondskap. Det er selve kilden til all synd. Det er hjertets ondskap du nå kjenner. Og dette er nødvendig.

Men jeg er ikke sønderknust, ydmyk og angrende, tvert imot bare sikker, hard og lettsinclig, sier du videre. Ja, det er sant at du er slik, og denne fordervelse må du kjenne, og det må bli grusomt og forferdelig for deg.

Men for dem som bekjenner denne forferdelige syndefullhet, gjelder det trøstefulle tillegget: Gud er trofast og rettferdig, så han forlater. Husk dette at loven kan ikke utrette mer enn å gjøre deg syndig og gjøre synden overmåte syndig, og at det som Gud nå vil, er å få tilsi deg sin nåde.

Sinnets matstand er nå brutt, nå gir du Gud rett når han dømmer deg. Du skyr ikke lyset lenger, men dømmer deg selv og skulle gjerne ta imot Jesus om du bare torde. Men det står jo: De som tar imot ham, gir han rett til å bli Guds barn. Ja, hvem trenger nåde og salighet om ikke disse elendige som dømmer seg selv? For de som dømmer seg selv, er åpne for nåden, og for dem forkynnes nåden.

Om du ennå ikke er født av Gud og har troens og helliggjørelsens kraft, men er åpen for Guds ord, ja, straffer og dømmer deg selv - da er du allerede gjenstand for Guds nåde og trøst. Gå så trøstig til nådestolen, og bekjenn for den trofaste Gud alle dine synder og din usselhet, og du skal sannelig bli rettferdig og født av Gud - selvom du ikke straks føler det i ditt hjerte.

HVA VIL DET SI AT GUD ER TROFAST OG RETTFERDIG?

Han er trofast og rettferdig, så han forlater, sto det. Trofast - hva betyr det? Det vil si at Gud ikke med et eneste ord kan svikte oss, men holder alt det han sier. Han gjør ikke forskjell på mennesker, men alle er like kjære for ham og får samme nåde. For *«er vi troløse, så er han trofast, for han kan ikke fornekte seg selv»*.

Men hva betyr ordet «rettferdig»? Det synes jo å være en motsigelse mellom de to ordene rettferdig og forlate. Man har undersøkt om ordet rettferdig burde oversettes på en annen måte. Men det betyr virkelig først og fremst rettferdig.

Ordets bakgrunn er det vidunderlige som er skjedd da Jesus gjorde fyldest for våre synder. Det er ikke innbilning, men en herlig virkelighet dette at Gud ga sin Sønn til soning for våre synder, at Herren la alle synder på ham og han naglet skyldbrevet til korset. Gud er rettferdig når han ikke krever det samme to ganger. Men han gir oss det som er så dyrt vunnet, nemlig syndenes forlatelse - når vi ber ham om det.

Det er om dette også Paulus taler i Rom. 3, 25: Gud har satt Kristus som en nådestol ved troen, for å vise sin rettferdighet så han kan forlate syndene. Meningen er: Hadde Gud tilgitt synden uten å gjøre Kristus til syndoffer, hadde han ikke vært rettferdig. For den guddommelige rettferdighet krevde at synden skulle straffes. Men nå har Gud gitt sin egen Sønn til en soning for synden, for å vise sin rettferdighet ved at han forlater synden. Dermed skal alle se at Gud forlater ikke synden på grunn av et innfall, om en kan uttrykke det slik, men på fullkommen lovlig måte. For loven og rettferdigheten er helt tilfredsstilt.

Å, om vi dog kunne få rett lys over denne store sannhet at vår nådestand grunner seg på en fullkommen lovlig handling: Dersom en er død for alle, så er de alle døde. Han som ikke visste av synd, har han gjort til synd for oss, forat vi i ham skal bli rettferdige for Gud. Når altså nå alt er gjort for oss og vi vil ta imot forsoningen, da er det rettferdig at alle våre synder ikke gjelder mer,

eller tilregnes oss mer.

Og hvordan kunne vi være trygge og glade om ikke nåden grunnet seg på rettferdighet, på en høy guddommelig rett? Jeg måtte jo alltid frykte for at Gud til stadighet måtte bli trett av min elendighet. Men Gud være lovet! Han er fullkommen tilfredsstilt ved en forsoning som gjelder alltid.

Det er grunnet på lov og rett at vi har nåde og rettferdighet i ham. Det grunner seg på en fullgyldig betaling, en løsepenge som er godtatt av Gud. Gud er rettferdig så han ikke beholder både løsepenge og den utløste fangen. Om dette sier Luther : «Når du synes Gud er vred som om han ville forkaste deg, kan du si: Nådige Gud, da må du først forkaste løsepenge, din elskede Sønn. Men ham forkaster du ikke !»

Å, hvilken nåde og salighet! Om du er i omvendelsens krise og er bekymret, eller du er en gammel kristen som kjenner på synd og elendighet: Bekjenn som David hvor ille det er med deg, og Gud er trofast og rettferdig, så han forlater. Du har til og med en rett å påberope deg som gjelder evig for Gud. Gud er trofast! Tenk nå på det. Hans ord er evig, hans fredspakt er urokkelig og sterkere enn fjellet. Ikke det minste fnugg i den svikter.

Tror du det ikke? Mon det skulle være noe upålitelig i det Herren har sagt oss? Mon han spøker med de stakkars synderne, så han først skulle gi dem de herligste løfter og så ikke ta imot synderen når han kommer? Nei, du vet at Gud er trofast, evig trofast.

For dette er hans løfter: Uten betaling blir dere frelst. *«Kom og la oss gå i rette med hverandre! Om dine synder er som purpur, skal de bli hvite som snø, og om de er som skarlaget, skal de bli som den hvite ull. »*

Jesus sa om tolleren som sto langt borte og ropte: «Gud, vær meg synder nådig!» - at han gikk rettferdiggjort hjem til sitt hus. Og om den fortapte sønn - han som er bildet på enhver fortapt synder - sa Jesus at da Faren så ham langt borte, løp han til, falt ham om halsen og kysset ham.

Er ikke dette pålitelig? Skulle Frelseren be oss komme, og når vi så kommer, blir vi ikke mottatt som den fortapte sønn? Å nei, slik er ikke Gud. For han er trofast og rettferdig, så han forlater syndene og renser oss fra all urettferdighet.

(Afsnit fra "Veiledning til Fred" s.56-65 af C.O.Rosenius - Lunde Forlag 1968 - Shafan 29-07-13)
